



O SFIELNICĂ RĂZBĂTĂTOARE - OFELIA ICHIM

S-au scurs mai bine de două decenii de când, cu sfințenia de care n-a reușit să scape, **Ofelia Ichim** s-a prezentat la concursul organizat de Departamentul de Istorie Literară al Institutului „A. Philippide”. S-a prezentat și, firește, a izbândit, intrând în cercetare. După câțva timp s-a înscris la doctorat și, obținând o bursă – la care generația mea, pe vremuri, nici nu putea visa –, a poposit la Oxford, pentru un stagiu de documentare. Curând, avea să-și susțină și teza. Un pariu dificil, cu o miză îndrăzneată – *Structuri mitice și viziune autentică în romanele lui Mircea Eliade*. Noroc că i-a dat Dumnezeu voință și putere de muncă. Nu-i de colo să-ți pregătești lucrarea de care atâtea depind în cariera ta și, în același răstimp, să urci la catedră (ca asistent, apoi ca lector) la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”. Dar, când vrei, se poate, iar Ofelia Ichim a avut și voința, și putința să răzbească mai departe.

Argumentele ei sunt seriozitatea și capacitatea de a se devota. Se vede asta și în articolele pe care le-a redactat pentru *Dicționarul literaturii române (1900-1950)* – despre George Acsinteanu, Lucia Dem. Bălăcescu, Luca Ion Caragiale; apoi pentru *Dicționarul general al literaturii române* – despre Camil Baltazar, Aurel Chirescu, Romulus Cioflec, Vladimir Corbasca, Haralamb G. Lecca, Al. Robot, Tudor Teodorescu-Braniște, Petru Manoliu, Ionel Teodoreanu.

Cu aceeași discreție, dar cu o maximă eficiență, a creat, în 2005, o revistă științifică și a format o echipă de redacție tânără și ambițioasă ce a reușit, în timp record, atingerea standardelor necesare recunoașterii internaționale – „Philologica Jassyensia”, apărută sub dubla egidă a Institutului de Filologie Română „A. Philippide” și a Asociației Culturale „A.

Philippide”, pe care cu dăruirea-i specifică a fondat-o, în același an, împreună cu un grup de cercetători de la Institut, și pe care o conduce pe căile cele mai bune.



E prezentă cu texte vrednice de interes la diferite sesiuni de comunicări, implicându-se din plin și în organizarea unor simpozioane internaționale, ei revenindu-i partea cea mai grea, aceea a editării unor volume de contribuții ale participanților la manifestările ce au loc. A publicat ea însăși cărți, de o dificultate asumată: *Pădurea interzisă. Mit și autenticitate în romanele lui Mircea Eliade* (2002), *Între Eros, Solitudine și Brahms. Motive literare în proza lui Anton Holban* (2003), cărți ce ar fi meritat să fie mai atent comentate. Pentru asta ar fi trebuit, ce-i drept, ca Ofelia Ichim să mai lase la o parte sfi-ala, lansându-se într-o energică autopromovare. Atunci însă n-ar mai fi fost ea, colega noastră respirând bun-simț, timiditate, o impenetrabilă rezervă, cu aura lor de profunzime, dar și cu tristețea ciudată ce le învăluie.